

Kakfrossa eller konsten att slå ett världsrekord- Kåseri från Café Annorlunda

Vid sjutiden på morgonen vandrade jag iväg med min rygsäck innehållande både kamera, dator, solkräm och kläder. I närmare sju timmar vandrade jag planlöst runt i naturen på Österlen. Jag beskådade fantastiskt sagolika träd i märkliga former som jag knappast trodde existerade, sprang barfota i strandbrynet och klättrade på konstiga men majestätiska stenformationer. Till slut tog mina krafter abrupt slut. Den sista blytung kilometern existerade bara ett mål i mitt huvud - kakfrossa i en kaffestuga vid namn Annorlunda. Ett omtalat kafé som ligger naturskönt inbäddad vid porten till naturreservatet Stenshuvud.

Nu sitter jag strategiskt placerad mittemot kakkbordet inne i kaféet. En enorm ljuskrona i svart hänger ståtligt över bordet. Min egen kakbuffé har jag slukat på mindre än fem minuter. Tack och lov att ingen såg mig och mitt frossande. Det var nämligen rena rama världsrekordfarten. Dolda kameran kanske finns i närheten och dokumenterar mitt frosseri? Jag beskådar bordet. Folk flockas som flugor kring en sockerbit. Jag ser hur de lastar sina kakfat överfulla utan minsta skamkänsla. En del kakstaplar påminner om lutande tornet i Pisa, andra om Eiffeltornet i Paris. De stöttar och balanserar försiktigt sina oskattbara torn med händerna. Jag tittar och iakttar. På något konstigt sätt gör det mig lugn. Jag känner mig som forskaren som iakttar sin celebra omgivning med största intresse utan att ingripa i skådespelet. Jag sitter på första parkett och det ger mig en euforisk känsla.

Kaféet består av två stora rum förutom bänkarna ute i solen. Sittplatserna utanför påminner om vilket kafé som helst och är riktigt tråkiga. Det är definitivt inomhus man ska sitta för att åtnjuta delikata kakor i mängder. De flesta sitter dock utomhus en solig och vacker dag som denna. I rummen känner man av de historiska vingslagen från förr. *"Det är som att vara hos farmor och farfar"* hör jag ett äldre barn säga till sina föräldrar och jag kan bara instämma. Själv vilar min lekamen i en mörkbrun Karl Johan liknande soffa bredvid ett stort bord med en enormt virkad duk. Den kritvita duken viskar till mig, att här skall man dricka med andakt och inte spilla en droppe. Väggarna är täckta med allt från fotografier, tavlor och bonader till svart smideskonst föreställande träd. Det stora trägolvet blänker och överallt står sittgrupper placerade på mestadels trasmattor. Över mitt huvud tickar en gammal klocka. En dansk familj samtalar vid bordet intill mig. Folk kommer och går hela tiden. Det är en ruljans utan dess like. Jag kan inte låta bli att fascineras över att personalen verkar ha koll på allt till hundra procent, utan att verka stressade.

I ett hörn en bit ifrån mig, bredvid ett fönster med vita spetsgardiner, sitter ett par och samtalar lågt. Det vilar något bekant över kvinnan. De är båda lite malplacerade med sina något åldersdigna men klassiska kläder. Hon har mörkblont hår, stora ögon och rödmålade läppar. Han ser ut som en kopia av Humprey Bogart. Trots det varma vädret har han både trenchcoat och hatt med sig, som nonchalant ligger slängda över stolen bredvid.

Jag bläddrar i gästboken. De goda bullarna omnämns på var och varannan sida. Kommentarer som "bullen äger", "fett gott" och "pappa åt flest bullar!" får mig att småskratta högt. När jag läser 15-åriga Fabians text "Jag åt 100 kakbitar!", slås jag av människans behov av att framhäva sig själv. Jag antar dock att jag inte är bättre själv. Jag tar pennan som ligger i gästboken och skriver med spretig stil "Jag slukade allt på mindre än 5 minuter!" och tillägger med eftertryck "Slå det den som kan!!!" Det känns skönt. Att få bre

på. Att få synas. Om jag är sanningsenlig? Nja, det kan man aldrig så noga veta. Sant är i alla fall att magen sätter igång. Jag springer på toaletten både två och tre gånger. Toaletterna är små och trånga trots alla kakor som vi folk inmundigar i kakornas rike.

Tillbaka i min Karl Johan soffa funderar jag på Fabian och mig själv. Om *vårt* behov av att uttrycka något oavsett vad. Jag skriver *vårt*. För visst är det väl så, att vi alla vill bli uppmärksammade på ett eller annat sätt? Även om det är i form av graffiti på husväggar, dyra märkeskläder, senaste high techprylen eller hemsnickrade rondellhundar. Synlighetsbehovet kan säkerligen ta sig de mest bisarra och märkliga uttryck. Jag kommer att tänka på det slitna uttrycket "*syns man inte så finns man inte*". Och kanske ligger det en hel del i det. Att inte synas blir likställt med att inte existera. Att inte finns till. En både besynnerlig och skrämmande tanke. För tillfället känner jag mig synnerligen levande och närvarande.

Jag bläddrar återigen i gästboken. Helt plötsligt står där en autograf av ingen mindre än Greta Garbo. I detta ögonblick slår det mig, vem kvinnan i hörnet är lik. Jag tittar dit och får se att paret precis har rest sig. Hon har stora mörka solglasögon och en schalet knuten runt håret. Han håller sin arm ömt kring hennes midja och viskar något till henne. Jag hör hennes porlande skratt och ser samtidigt hur hon diskret lutar sig närmare honom. Min första impuls är att följa efter med min systemkamera som en värsta paparazzi men hela mitt bord är belamrat med alla mina saker så jag blir sittande kvar i min soffa. Allt medan kön till kabbordet växer och filmstjärneparet försvinner ut i solskenet. Strax innan stängningsdags gör jag de soldyrkande folket sällskap ute i sommarvärmen.